

העם
שלושה חיצים

אפלה עמוקה אפפה את נוף הנגב. רק על גבעה נמוכה אחת ניצנצו באחד הלילות השבוע אורות חלושים של לפיד נפט. הם האירו את פניהם השחומים של כמה מאות צעירים עבריים, את הגלגל השגוי של שלוש שתי החיצים המבשרים: כאן התחולל הקרב הגדול לפרצת הדרך לנגב. פלוגה חדשה של טירונים קיבלה את אותות צבא ההגנה, את סמלם של הראשונים שעברו (ובחלקם נשאר) בכורת אדמה צחיחה זו.

הדומיה העמוקה שהקיפה את הטכס היסטורי היהת מטעה. בה בשעה שהחילים עמדו דום ודיגלו את נשקם לזכר החללים, סערו ההפיכות בצפון ובדרום, מרחק כמה שעות נסיעה. שרשרת הכאירעות, שהתחילה מול גבעת חוליקאת, הוסיפה חוליה לחוליה. אותם שלוש החיצים שהובילו בשעתם את חיילי ישראל אל באר שבע ואלת, הובילו בינתיים את יריביהם, חיילי הגייס המצרי, למרכזי השלטון ולחזרי הממשלה במלדתם.

רק קומץ חיילים היו שותפי הרגעים ההיסטוריים באותו ליל אוקטובר בחוליקאת לפני חמש שנים, עת געש הקרב בכידונים, בסכינים, בשיניים ובצפורניים. כל האחרים יכלו לצחוק או מן המנוצחים, והשבוע יכלו לצחוק שנית ממעשי קציניהם. אולם אותם שהיו שם לא צחקו אז, והם לא צחקו השבוע. הם ידעו כי ממול עומד עם מפגרי נחשל, אך עם שהוציא מתוכו לוחמים טובים ופקדים נאמנים.

לעולם לא היה זה בריא לבזבז ליריב. הבזבז מוליד אישות מול המאורעות הרודפים. איש את רעהו, יוצר שאנונת טפשית. ואילו המאורעות קוראים לתגובות, למעשים, למחל שבה על דרכים חדשות. אך מלבד כמה מליצות על "כוננות" ו"דרכיות", הצעות מטרפות למחצה של עתונאים סטרייאה ריות ורעמי צחוק, לא הולידו המאורעות במרחב השבוע שום תגובה בישראל.

מדיניות
היז' והשר

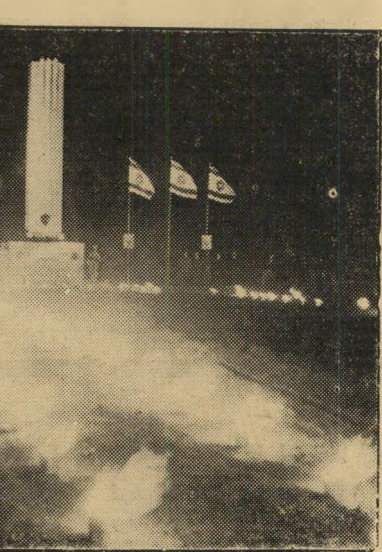
הדיונים שהתנהלו בחזרי חדרים בבירות שונות של העולם נסתיימו בתוצאה שלילית. אחת ויחידה: מדינת ישראל החמיצה הזדמנות נוספת לכבוש לעצמה מקום ליד הגה המדיניות העולמית.

הפרשה החלה לפני שבועות מספר, כאשר פנו דיפלומטים הודיים מדרגה שנייה בניו יורק, לונדון ופאריס, אל דיפלומטים יש-ראליים בני אותה דרגה, הציעו להם לברר את נכונות ממשלתם לצירוף ישראל לגוש כל-עולמי, נויטראלי, שיתוף בין המזרח והמערב ויסייע להפגת המתחות הבינלאומית. הישראלים קיבלו את ההצעה בשכחה, הבטיחו להעביר את תוכן השיחה לממשלתם.

השלב השני של השיחות התנהל בניו-להי, בעת ביקורו של היועץ משפטי של משרד החוץ, שבתאי רוון, בהודו. ההודים אישרו את

רצינות כוונותיהם להקמת גוש-מדינות נויט-ראלי, הסבירו שהתנאי הראשוני להצטרפות ישראל לגוש זה, הנו ויתור על כל סיוע צבאי אמריקאי וסירוב להצטרף לברית-ההגנה כלשהי. הם אף רמזו שבמצריים יש גורמים פוליטיים חזקים הנוטים להצטרף לגוש החדש. ההצעה המעשית של ההודים: להפגיש את ויג'אה לאקשמי פאנדיט * עם אבא אבן, נציג-ישראל באו"ם, לאחר שאבן ישיג הסכמה עקרונית מצד ממשלתו להצטרפות לגוש החדש.

תשובה מתחמקת

מופקד נדודי של צה"ל ליד גלעד חוליקאת
בליל הכידונים לא נשמע קול הצחוק

רוון מגיודלה, נערכה במשרד-החוץ בירושלים התייעצות עקרונית. כאן זכתה הצעתו של ראש-ממשלת-הודו, פאנדיט ניהרו, חניך היוגים האידיאליסטים, למקלחת קרה מפיו של שר-החוץ הישראלי המעשי, משה שרת. שרת ואבן סירבו לוותר על הדולארים הירק רקים, להסתפק באידיאלים נעלים, הביעו חשש שהודו רוצה להנהיג את הגוש החדש בעצמה, לכווננו בכיוון פרו-סובייטי.

כתוצאה מאותה ישיבה נמסרה לנציגות הודו בפאריס התשובה: אין מקום לשיחות בדבר הקמת גוש-מדינות נויטראלי, כל עוד לא תכיר הודו בישראל הדייורה. שני הצדדים ידעו יפה שמשלת הודו לא תוכל למלא תנאי זה. היות והכרה בישראל עשויה להקל את יחסיה עם ארצות-ערב, להעלות את חמת המיעוט המוסלמי במדינת.

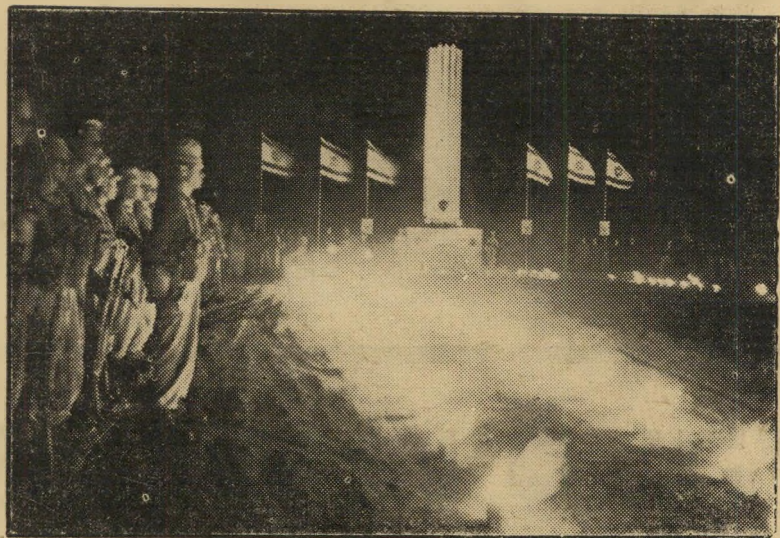
אולם בשירות החוץ הישראלי נמצאו אישים רבים, אשר דעתם לא נחה מאי-רצונה של ממשלת-ישראל לקיים את חוון ישעיהו ה-נביא. אמר אחד מהם: "שרת אוהב ליחס

* נציגת הודו באו"ם, אחותו של פאנדיט ניהרו, ראש ממשלת הודו.

למשרד החוץ תפקידים בעלי שמות מצלצלים: חקר, מינוח, ביון; אבל הוא שוכח ליחס לו את התפקיד החשוב ביותר. מדיניות עצמאית ומקורית."

ממשלה
אנטי קריולר

בדיחה ישראלית שנפוצה לאחר מות סטאן לין תארה את הופעתו של סטאלין בגן-העדן, בו הוא מתקבל על-ידי שומר הגן, פטרוס הקדוש. כלכל אישיות חשובה בגן-העדן?

מופקד נדודי של צה"ל ליד גלעד חוליקאת
בליל הכידונים לא נשמע קול הצחוק

מספק פטרוס גם לסטאלין מכונית אישית. סטאלין זוכה לפורד מיושן ומרופט, אך איננו מתלונן עד שהוא פוגש ברוזולט הנוהג בקיולר הורי. וגם אז נרגע סטאלין עד מהרה. בהבינו כי קפיטליסט אמריקאי זכאי, בכל זאת, למכונית הודרה וחדשה. אולם כאשר הוא פוגש בוייצמן, כשזה נוהג ב"רולס-רויס הודר, פוקעת סבלנותו סופית והוא מתפרץ לפני פטרוס: "מה? ליש" ראלי חסרה-חשיבות נתנו רולס-רויס? ואז מושכו פטרוס הצדה לוחש לו ביראת-כבוד: "אל תשכח שהוא ממשפחת הבוס!"

16 שרי ממשלת ישראל לא שכחו מעולם שהם ממשפחת הבוס, הקצו לעצמם מכוניות הדורות ביותר, מהקרייזלר של בן-ציון דינור עד לשברולט של משה שפירא והקייזר זה נוכס על יוסף סרלין. מסורת ממשפחתית זאת הופרה לפני חודש, כשהוקמה הממשלה החדשה, אליה צורף זלמן (זיאמה) ארן כשר בלי תיק.

משך חודש ימים לחצו חבריו של ארן עליו להצטרף לאחותו בעלי 18 המכוניות המכובדות במדינה זכו בסירוב מתמיד, עד שנואשו השבוע, הורידו את הצעתם מסדר היום, התרגלו לשר-המהלך ברגל.

ארן, המקוה לעמוד בראש משרד-התעמולה, הסברה או מודיעין, לכשיוקם, לא הפר את המסורת מתוך כוונת פרסומת. כוונתו היתה פשוטה הרבה יותר, אם כי מופלאה לגבי שר ישראל: לחסוך למשלם המסים את 5000 הל"י ויותר לשנה שעולה, בממוצע, החזקתם של מכונית ונהג.

המשק
כפור חיובי

בדרך-כלל מתענינים יושבי-בריטניה אך ורק במגז האוויר הגשום והמעורפל של ארצם. אבל החודש אירע דבר מורד: הם החלו עוקבים בדאגה אחרי מזג האוויר של ארץ רחוקה למדי — מדינת ישראל.

לא, לגיוטלמנים האנגלים לא היתה כל כוונה לבלות בארץ-הקודש את חופשתם השנתית. סיבת התעניינותם היתה פרוזאית יותר: תפוזים.

חודש פברואר נחשב באז ומתמיד לחודש של שפל בשוק התפוזים הבריטי. בחודש זה מתחילות לזרום לבריטניה מאות-אלפי

* שתי מכוניות הנשיא, 15 מכוניות השרים ומכונית מבקר המדינה, הנושאות את סמל המדינה ומספר מכונית בעלי אות הזיהוי המחזורית.

תיבות של פרייהדר מספרד. אבל השנה שטף גל-קור על פני ארצו של גרנאל פראנקו, הקפיא שני שלישים מיבול-ההדרים שלה. התוצאה: האנגלים סובלים ממחסור בתפוזים, מוכנים לשלם בעד תיבת תפוזים יש-ראליים מחיר כפול (50 שילינג במקום 25), חוששים שגל הקור שעבר על ספרד, יפגע גם בפרדסי-ישראל.

מובן מאליו שאטונם של פרדסני-ספרד הביא ברכה רבה לפרדסני-ישראל ולאוצר הישראלי גם יחד. התפוזים יכניסו השנה לאוצר 30 מיליון דולאר במזומנים, לפי אומדן ממשלתי, 25 מיליון לפי אומדן הפרדסנים, המצניעים לכת בפחדם מפני העין הרעה של נציבות-מס-הכנסה. היחידים שיש-בלו: חושבי-ישראל, שיתקשו להשיג תפוזים משובחים בשראק המקומי.

דלק
הזמן והשכל

השבוע הבחינו פרשנים חדיעין בעובדה מוזרה: לשכת-הנשיא הגדילה את התקציב להחזקת שלוש המכוניות העומדות לרשות נשיא-המדינה ב-90 אחוז, אף על פי שמחיר הבנוין עלה החל מן 18% לפי-רואר 18' אחוז בלבד.

המסקנה: מומחיה-התחבורה מצאו בהעלאת מחיר-הבנוין פתרון אידיאלי לבעיית צמיח צום יבוא הדלק (העולה לישראל 40 מיליון דולאר לשנה). הם עשו בעבר ניסיונות-נפל שונים לקימוץ בדלק, כגון הנהגת שני ימי שבתון בשבוע לכלי-רכב ממונעים. אולם את אשר לא עשה השכל, עשה הזמן: המדיניות הכלכלית הוכיחה למומחים שהיא ייקרות מצרכים שונים ממעיטה את השימוש בהם. עוררה אותם לייקר בהדרגה את הבנוין, הצמיגים וחלקי-החילוף, מבלי להעלות את מחיר הנפט החיוני לתעשייה ולחקלאות.

המטרה הסופית של המומחים: להפוך את המכונית לנחלת השכבה העשירה וה"מצומצמת, לאלץ את שכבות-העם האחרות לכת ברגל, או לנסוע באש"ד וברכבת.

תחבורה
כניעה מהירה

"לא נכנע עד אם נשיג את מיליודי-שירינינו! אין אנו יכולים להרשות לעצמנו לגדב כספים לציבור! הכרות אלו השמייעי דוברי אש"ד, כאשר סירב שר-התחבורה, יוסף ספיר, להעלות את מחירי הנסיעה לפי דרישותיהם, הציע להם העלאה קטנה יותר.

הם אף איימו בהשבת-התחבורה. היו מוכנים לעמוד לדין ולשלם קנס של מאות (או אלפי) לירות — ובלבד שיתנן להם להפגין את כוחם.

ולפתע — קול דממה דקה. נציגי אש"ד נתכנסו לישיבה קצרה עם מתוון מטעם הוועד-הפועל של ההסתדרות, החליטו לבטל את איומם, לשים את השביתה על הקרה.

פחד-פתאום. מה התרחש באותה ישיבה מכרעת? פשוט מאוד: לאנשי אש"ד נודע שמשרד התחבורה הציע לממשלה לגייס, במקרה של שביתה, את הנהגים והאוטובוסים לחילה-מילואים, להפעיל את שירותי-התחבורה במילואים. ידיעה זו הפחידה את אנשי אש"ד יותר מכל קנס שבעולם, היות וביצוע ההצעה היה עשוי לשים אותם לצחוק בעיני יושבי-המדינה.

גם אנשי-ההסתדרות נבהלו: מצד אחד הם היו משוכנעים שיש למנוע את השבתת התחבורה בכל מחיר; מצד שני חששו ליצור תקדים של התערבות הצבא בענייני שביתות. לאפשר לציכ להפוך את צה"ל למפר-שביתה, במקרה שהם יעלו אי-פעם לשלטון.

תוצאת הפחד הכפול: לאחר שנציגי חב-רות-התחבורה נפגשו עם נציגי ההסתדרות, החליפו אינפורמציה בסודיות גמורה, חזרו למשרדם, שלחו את יוסף בן-משה, דובר-אש"ד העגלגל, השופע טוב לב, להודיע לעתונאים: "השביתה בוטלה!"

מינוטים
נשואי-דמים

מזג האויר היה גשום. על הכביש המוביל למזבלה העירונית החיפאית ניצב טנדר ירוק ולידו עמדו מספר קציני משטרה בתלבושת כחולה-מצוחצחה כשהם מקיפים ערבי זקן טרוט-ענינים, לבוש בלוי סחבות שענה בכי (המשך בעמוד 12)

חיי הפרשים בא לשחרר את בני גיי. משרד-הביוקר.